

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. S. M.**, bývajúceho v M., zastúpeného advokátskou kanceláriou M., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X., proti odporkyni **C., a.s.** so sídlom v N., IČO: X., **o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19 C 188/2009, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. marca 2013 sp. zn. 6 Co 15/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 67,88 €.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa v konaní domáhal, aby súd určil, že: a/ je neplatná výpoveď odporkyne z pracovného pomeru, ktorú mu dala 22. júla 2009 podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce (ďalej len „výpoveď“), b/ odporkyňa je povinná ho zamestnávať a vyplatiť mu náhradu mzdy.

Okresný súd Nitra rozsudkom z 20. septembra 2010 č.k. 19 C 188/2009-95 vydaným v zmysle § 152 ods. 2 O.s.p. určil, že výpoveď je neplatná; konštatoval, že o povinnosti odporkyne zamestnávať navrhovateľa a vyplatiť mu mzdu rozhodne v konečnom rozhodnutí. Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Nitre uznesením z 30. septembra 2011 sp. zn. 6 Co 23/2011 tento rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Nitra rozsudkom z 26. novembra 2012 č.k. 19 C 188/2009-424 návrh na určenie neplatnosti výpovede zamietol. Vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania,

ktoré preukázali, že navrhovateľ bol v pracovnom pomere nielen s odporkyňou, ale súbežne aj s obchodnou spoločnosťou O., s.r.o. Predmet činnosti oboch spoločností bol zhodný. Navrhovateľ pracovný pomer s O., s.r.o. neukončil po svojom nástupe do zamestnania k odporkyňi, i keď bol na to upozornený. V konaní nepreukázal, že bol v obchodnej spoločnosti O., s.r.o. zamestnaný len „formálne“; zistené bolo, že od nej poberal aj mzdu. Týmto konaním sa dopustil závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce a tiež porušenia organizačného a pracovného poriadku vydaného odporkyňou. Na základe týchto skutkových okolností dospel súd prvého stupňa k záveru, že navrhovateľ sa nedôvodne domáha určenia neplatnosti výpovede, preto jeho návrh zamietol ako neopodstatnený.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Nitre rozsudkom z 27. marca 2013 sp. zn. 6 Co 15/2013 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa aj s ich právnym posúdením. Pokiaľ navrhovateľ argumentoval tým, že výpoveď je neplatná, lebo nebola prerokovaná s odborovým orgánom v zmysle § 74 Zákonníka práce, odvolací súd sa s ním nestotožnil. Poukázal na to, že odporkyňa totiž v konaní predložila listinné dôkazy, ktoré preukázali, že 22. júla 2009 na zasadnutí jej odborovej organizácie bola výpoveď prerokovaná a odsúhlasená. V otázke hodnotenia stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny z hľadiska § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ, ktorý bol súbežne nielen zamestnancom obchodnej spoločnosti O., s.r.o. s rovnakým predmetom činnosti, ale dokonca jej riaditeľom, porušil pracovnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie s tým, že mu v konaní bola postupom súdu bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa náležite nevyporiadal s jeho odvolacou argumentáciou a neskúmal, či v danom prípade bola zo strany odporkyne dodržaná subjektívna prekluzívna lehota na danie výpovede. Poukázal na to, že v (skoršom) zrušujúcom uznesení odvolací súd zaujal stanovisko len k otázke plynutia objektívnej prekluzívnej lehoty, nie však aj k otázke plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty. Po vrátení veci na ďalšie konanie bolo pred súdom prvého stupňa výpoveďou svedka Ing. M. V. preukázané, že navrhovateľ už pri nástupe do pracovného pomeru (1. apríla 2008) tomuto riadiacemu

zamestnancovi odporkyne oznámil, že je v pracovnom pomere s inou obchodnou spoločnosťou a že svoje podnikateľské aktivity v nej ukončí ihneď po nástupe do práce u odporkyne. Odporkyňa teda už vtedy vedela, že navrhovateľ má inú konkurenčnú zárobkovú činnosť (§ 83 Zákonníka práce). Subjektívna prekluzívna lehota na danie výpovede začala preto odporkyni plynúť 1. apríla 2008 a uplynula 1. júna 2008. Odporkyňa mu však výpoveď dala až 22. júla 2009, teda po uplynutí subjektívnej prekluzívnej lehoty. Súd prvého stupňa vec neposúdil správne, lebo pri rozhodovaní neprihliadol na navrhovateľom namietanú preklúziu, ktorú bol povinný zohľadniť ex offio (§ 36 Zákonníka práce). S námietkou navrhovateľa, že došlo k preklúzii práva odporkyne dať mu výpoveď, sa náležite nevyrovnal ani odvolací súd, ktorý v napadnutom rozhodnutí podal len všeobecný a na daný prípad dostatočne nekonkretizovaný výklad o plynutí subjektívnej a objektívnej prekluzívnej lehoty podľa § 63 ods. 3 Zákonníka práce. Odvolací súd sa náležite nevyporiadal ani s odvolacou námietkou navrhovateľa, podľa ktorej nebola splnená materiálna podmienka platnej výpovede, lebo odporkyňa výpoveď vopred neprerokovala so zástupcami zamestnancov (§ 74 Zákonníka práce). Podľa právneho názoru dovolateľa je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnený aj preto, lebo z neho nemožno usúdiť, akými úvahami sa odvolací súd riadil pri hodnotení jednotlivých odvolacích dôvodov špecifikovaných navrhovateľom. Ide o nedostatok odôvodnenia zakladajúci jeho nepreskúmateľnosť, ktorá porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a je dôvodom, pre ktorý je jeho dovolanie prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Žiadal preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu buď zmeniť tak, že „odvolaniu navrhovateľa sa v celom rozsahu vyhovuje“, alebo zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k dovolaniu (pri tomto úkone zastúpená advokátom) navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Poukázala na to, že odvolací súd v napadnutom rozsudku konštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na potvrdenie správnosti prvostupňového rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Jeho postup bol v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Námietka dovolateľa, že v konaní došlo aj k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), sa týka takých nedostatkov, ktoré prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutkové a právne závery odvolacieho

súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa požiadavky vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť.

1. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť.

Občiansky súdny poriadok vychádza z mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Vzhľadom na to, že najvyšší súd nemá v dovolacom konaní možnosť preskúmať správnosť každého rozhodnutia odvolacieho súdu (viď ďalej 2. až 8.), nemá ani neobmedzenú možnosť „zjednať“ nápravu dôsledkov prípadných nedostatkov, chýb, neúplností alebo iných nesprávností vyskytujúcich sa v rozhodnutiach všeobecných súdov. Zodpovedá to aj zásade, podľa ktorej právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej; to platí aj pre dovolacie konanie (I. ÚS 4/2011).

Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie navrhovateľa nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo

v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

3. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľa preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či navrhovateľovi bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

4. Podľa názoru dovolateľa mu možnosť pred súdom bola odňatá tým, že súdy rozhodli bez úplného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností, ktoré boli v danom prípade významné z hľadiska posúdenia, či: a/ nedošlo zániku práva odporkyne dať mu výpoveď uplynutím subjektívnej prekluzívnej lehoty v zmysle § 62 ods. 3 Zákonníka práce (dovolateľ tvrdí, že súdy sa orientovali iba na plynutie objektívnej prekluzívnej lehoty a konštatovali jej zachovanie), b/ výpoveď bola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce.

Z hľadiska obsahového dovolateľ v tomto smere namieta, že súdy rozhodli bez úplného zistenia skutkového stavu (k tomu vid' 4.1. až 4.3.). Pokiaľ je obsahom tejto námietky tiež jeho nespokojnosť so spôsobom, akým odvolací súd vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, alebo jeho nespokojnosť s právnym posúdením veci, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, vid' ďalšie časti odôvodnenia tohto uznesenia najvyššieho súdu, najmä 4.4. a 5. a 6.

4.1. V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

4.2. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

4.3. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré navrhovateľ v dovolaní namieta, nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

4.4. Navrhovateľ tvrdí, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, a preto sú nepreskúmateľné. Aj s poukazom na niektoré rozhodnutia najvyššieho súdu zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu je nielenže porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy, ale tiež dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd k tomu uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje len „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Správnosť a aktuálnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Vzhľadom na nejednotnosť rozhodovania senátov najvyššieho súdu vyplývajúcu z odlišného nazerania na to, či nepreskúmateľnosť zakladá prípustnosť dovolania, bolo na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu dňa 3. decembra 2015 prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Vyššie uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V danom prípade obsah spisu v ničom neodôvodňuje uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety stanoviska a týka sa výlučne len takých ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad môže ísť v praxi vtedy, keď dôsledky nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia majú najvyšší stupeň intenzity, napríklad preto, že rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo že sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku

2009), prípadne že došlo k procesnej vade tak zásadnej, že mala za následok (až) „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Samo neúplné odôvodnenie ale vadou takej intenzity nie je (viď tiež 7.).

Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v primeranom rozsahu uvádza skutkový stav, ktorý súd považoval za rozhodujúci, stanoviská oboch procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Dovolací súd pripomína, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Za vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. vo všeobecnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

Pre účely preskúmvanej veci dovolací súd poznamenáva, že súd prvého stupňa opísal výsledky vykonaného dokazovania na strane 8 svojho rozsudku (medziiným poukázal aj na obsah rozhovoru navrhovateľa s riadiacim zamestnancom odporkyne pri nástupe navrhovateľa do práce) a na strane 10 konštatoval, že mal preukázanú neopodstatnenosť návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti výpovede aj preto, lebo neuplynula „prekluzívna lehota“ na danie výpovede navrhovateľovi. Odvolací súd sa vyjadril k jednotlivým odvolacím dôvodom a osobitne na strane 7 dovoláním napadnutého rozsudku podal vysvetlenie svojich právnych úvah a záverov týkajúcich sa otázky preklúzie a prerokovania výpovede zástupcami zamestnancov. Je pravdou, že k otázke plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty sa výslovne nevyjadril, zo spôsobu rozhodnutia odvolacieho súdu z jeho odôvodnenia ako celku je však zrejmý jeho záver, podľa ktorého k navrhovateľom namietanej preklúzii nedošlo.

5. Navrhovateľ v dovolaní naznačuje, že v predmetnom konaní došlo k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

„Iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Najvyšší súd

konštantne vychádza z toho, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť navrhovateľovho dovolania.

6. Dovolateľ namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom (neúplnom) právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ku ktorému malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy sa zaoberali iba otázkou plynutia objektívnej prekluzívnej lehoty a prehliadli, že výpoveď bola daná po uplynutí subjektívnej prekluzívnej lehoty, ktorá podľa dovolateľa začala plynúť už 1. apríla 2008.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

7. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého

„prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

8. So zreteľom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nevyplýva z § 238 O.s.p., v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia ním namietanej procesnej vady (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo iné procesné vady vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

9. V dovolacom konaní úspešnej odporkyňi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd priznal odporkyňi náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokáta, ktorý ju v tom čase zastupoval, a to za jeden úkon právnej služby – vypracovanie vyjadrenia odporkyne z 8. augusta 2013 k dovolaniu navrhovateľa [§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 60,07 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 67,88 €.

Pokiaľ odporkyňa, zastúpená vtedy tým istým advokátom, ktorý ju zastupoval už v odvolacom konaní, požadovala náhradu trov dovolacieho konania aj za iné úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia v dovolacom konaní), dovolací súd postupoval v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 145/2010, 3 Cdo 339/2013, 5 Cdo 51/2009, 3 Cdo 446/2013) a odporkyňi náhradu trov za tento úkon nepriznal. Dovolací súd poznamenáva, že advokát, ktorý odporkyňu pôvodne zastupoval v dovolacom konaní, ukončil výkon advokácie k 30. aprílu 2015.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2016

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková